

Sygnatura akt I C 18/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 15-02-2016 r.

Sąd Rejonowy w Krotoszynie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: p.o. stażysty Agnieszka Kopras

po rozpoznaniu w dniu 01-02-2016 r. w Krotoszynie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) SA w W.

- o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) SA w W.

na rzecz powoda A. W. kwotę 5.322,80 zł (słownie: pięć tysięcy trzysta dwadzieścia dwa złote 80/100) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 4.953,80 zł od dnia 18 września 2012 roku do dnia zapłaty,

- 369,00 zł od dnia 08 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego (...) SA w W.

na rzecz powoda A. W. kwotę 1.212,91 zł tytułem zwrotu kosztów procesu od uwzględnionej części powództwa;

4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) SA

w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Krotoszynie kwotę 681,74 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;

5. nakazuje pobrać od powoda A. W. na rzecz Skarbu Państwa

- Sądu Rejonowego Krotoszynie kwotę 400,39 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt I C18/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 lutego 2013 r. powód A. W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. kwoty 8.443,44 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 września 2012 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w dniu 18 sierpnia 2012 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ jego samochód marki M. o nr rej. (...). Sprawca wypadku w dacie zdarzenia posiadał zawartą z pozwanym umowę

ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód zgłosił ubezpieczycielowi szkodę w dniu 18 sierpnia 2012 r. Pozwany dokonał oględzin samochodu, sporządził kosztorys naprawy i wycenę. Ostatecznie przyznał na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 4.146,20 zł. W ocenie powoda pozwany błędnie ustalił koszt odtworzenia stanu technicznego pojazdu, jaki istniał przed powstaniem szkody, zaniżając tym samym wartość należnego mu odszkodowania, gdyż bezpodstawnie uwzględnił w kosztorysie części nieoryginalne tzw. zamienniki oraz amortyzację w wysokości 60%. Powód zlecił wykonanie oceny technicznej i kalkulacji kosztów naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, według którego koszt naprawy pojazdu wynosić winien 12.220,64 zł. Tym samym powód domagał się różnicy pomiędzy tą kwotą a faktycznie wypłaconym odszkodowaniem w wysokości 8.074,44 zł. Nadto powód domagał się zwrotu kosztów wynikających z tytułu pomocy prawnej w postępowaniu przedsądowym w kwocie 369 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 lutego 2013 r. pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, iż wobec nieudowodnienia przez powoda poniesionych kosztów naprawy ustalił wysokość szkody na podstawie przeciętnej wartości cen usług i cen części zamiennych występujących na lokalnym rynku tzw. kosztorysowym rozliczeniem szkody, przyjmując ceny części producenta określone w systemie kalkulacji kosztów naprawy E.. Pozwany wskazał, że wypłacone przez niego odszkodowanie jest adekwatne do poniesionej przez powoda szkody. Podniósł również, iż do koniecznych i celowych kosztów naprawy pojazdu nie należą koszty pomocy prawnej w kwocie 369 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. W. jest właścicielem samochodu marki M. (...) t o nr rej. (...) rok produkcji 1996, przebieg 365.095 km. Samochód był kupiony w Polsce, w salonie. Początkowo był serwisowany. Powód jest jego drugim właścicielem. Po zakupie samochód był remontowany.

W dniu 18 sierpnia 2012 r. około godz. 11.00 w miejscowości C. doszło do kolizji drogowej z udziałem pojazdu powoda. O. (...) kierowany przez R. S. wyjechał nieprawidłowo z drogi podporządkowanej, w wyniku czego doszło do zderzenia z samochodem powoda, jadącym drogą główną. Sprawca kolizji drogowej posiadał polisę ubezpieczenia OC u pozwanego. W zgłoszeniu szkody powód podał, iż w wyniku wypadku w pojeździe został uszkodzony błotnik przedni prawy, zderzak przedni, pas przedni, pokrywa przednia oraz skrzynia biegów.

Po wypadku samochód był naprawiany w warsztacie samochodowym przez syna powoda, który jest mechanikiem. Części do naprawy częściowo były nowe, częściowo używane. Obecnie samochód jest wyremontowany, w bardzo dobrym stanie.

Dowód: zgłoszenie szkody w aktach szkodowych k. 1-3, oświadczenie k. 9, zeznania powoda A. W. k. 299-300, opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej k. 42-80.

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu zdarzenia. W protokole szkody w pojeździe ubezpieczyciel stwierdził, że w wyniku zderzenia w samochodzie powoda został uszkodzony: zderzak, reflektor kpi., osłona chłodnicy, gwiazda, pokrywa przód, wzmocnienie przednie poprzeczne, filtr powietrza, chłodnica, przewód chłodnicy góra, tunel wentylatora, koło/skrzydła wentylatora, sprzęgło wentylatora, opona, błotnik, wspornik poprzeczny, wnęka koła część przednia, pas przedni, kpi. część górna wewnętrzna, pas przedni wewnętrzny część dolna, błotnik przedni, pokrywa przednia i nadkole bez ściany czołowej. Stwierdzono, że naprawa może być ekonomicznie nieuzasadniona. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił wartość pojazdu powoda w stanie nieuszkodzonym na kwotę 15.900 zł i przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 4.146,20 zł. Kwota ta została powodowi wypłacona.

Dowód: dokumenty xv aktach szkodowych: protokół szkody w pojeździe k. 6, wycena k. 5, kosztorys k. 7-8, 9-10, analiza kosztów naprawy k. 11, decyzja k. 24, 27

Powód nie zaakceptował wysokości przyznanego mu odszkodowania i zlecił wykonanie oceny technicznej i kalkulacji kosztów naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, według którego koszt naprawy pojazdu wynosić winien 12.220,64 zł. Za przedśądową pomoc prawną powód uiścił zapłatę w kwocie 369 zł.

Dowód: faktura VATk. 7, polecenie przelewu k. 8, kosztorys k. 10-11,14-15.

Wartość samochodu powoda na sierpień 2012 r. ustalono w oparciu o program komputerowy (...)Ekspert oraz obowiązującą Instrukcję określania wartości pojazdów Nr (...). Przy obliczaniu wartości zastosowano korekty dotyczące daty pierwszej rejestracji oraz ilości właścicieli. Kalkulacja została wykonana w dwóch wersjach: 1 - z zastosowaniem do wymiany części oryginalnych i 2 - z zastosowaniem do wymiany tzw. zamienników. Na druku zgłoszenia szkody istnieje zapis o uszkodzeniu skrzyni biegów, jednak w kosztorysie pozwanego, ani w kosztorysie sporządzonym na zlecenie powoda ten element nie został uwzględniony. W chwili oględzin pojazdu przez biegłego powód oświadczył, iż w trakcie kolizji skrzynia biegów została uszkodzona, nie można było ruszyć dźwignią zmiany biegów. Dlatego też w każdej wersji przyjęto dwa warianty 1 - przyjmując zakres szkody bez wymiany skrzyni biegów i 2 - zakres szkody z wymianą skrzyni biegów. Dla ustalenia kosztów naprawy pojazdu przyjęto średnią godzinową stawkę na prace mechaniczno-blaharskie w wysokości 60 zł/ (...), średnią stawkę godzinową na prace lakiernicze w kwocie 70 zł/ (...) oraz ceny części zamiennych wg danych importera z katalogu (...) na sierpień 2012 r. Nadto z uwagi na okoliczność, że przedmiotowy pojazd był w chwili zdarzenia samochodem 16-letnim każda wersja kalkulacji naprawy została sporządzona w dwóch wariantach: 1 - z zastosowaniem do wymiany części

oryginalnych oraz 2 - z zastosowaniem do wymiany tzw. zamienników. Wartość rynkową pojazdu przed szkodę ustalono na kwotę 15.700 zł brutto. Koszty naprawy, nie uwzględniając do wymiany skrzyni biegów ustalono dla wariantu bez wymiany skrzyni biegów z zastosowaniem części oryginalnych na kwotę 12.480,60 zł, zaś z zastosowaniem zamienników na kwotę 6.223,01 zł. Koszty naprawy, uwzględniając do wymiany skrzyni biegów ustalono na kwotę 29.148,39 zł z zastosowaniem oryginalnych części, oraz na kwotę 21.409,80 zł z zastosowaniem zamienników. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym nie uwzględniając do wymiany skrzyni biegów wyniosła 9.900 zł z zastosowaniem do wymiany części oryginalnych oraz na kwotę 12.100 zł z zastosowaniem do wymiany części tzw. zamienników. Wartość samochodu w stanie uszkodzonym uwzględniając do wymiany skrzyni biegów ustalono na kwotę 3.900 zł z zastosowaniem do wymiany części oryginalnych oraz 6.600 zł z zastosowaniem tzw. zamienników. Przy szkodzie całkowitej różnica pomiędzy wartością pojazdu nieuszkodzonego i uszkodzonego wynosi: uwzględniając wymianę skrzyni biegów i części oryginalne 11.800 zł, zaś uwzględniając wymianę skrzyni biegów i zamienniki 9.100 zł.

Samochód w dacie szkody był pojazdem 16-letnim. Z technicznego punktu widzenia nie ma przeszkód, aby naprawa 16-letniego pojazdu powoda została przeprowadzona z wykorzystaniem tzw. zamienników. Producenci pojazdów w technologii naprawy dopuszczają taką możliwość. Ważne, aby naprawa została wykonana zgodnie z technologią producenta, a zastosowane do naprawy zamienniki powinny być nowe i odpowiedniej jakości. Przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku polega na prawidłowo przeprowadzonej naprawie, zgodnie z technologią producenta. Są różne rodzaje zamienników, są one oznaczone odpowiednimi symbolami. Zamienniki pochodzące z sieci sprzedaży producenta oznaczone są symbolem Q i logo producenta. Zamienniki oznaczone symbolem P są o jakości gwarantowanej przez producenta części, PJ są o jakości gwarantowanej przez dystrybutora części, PT, PC posiadają certyfikaty międzynarodowych ośrodków badawczych. T. takie zamienniki były brane pod uwagę w sporządzonej przez biegłego kalkulacji naprawy pojazdu powoda. Zamontowanie w samochodzie powoda części oryginalnych (oznaczonych logo producenta) spowodowałoby wzrost wartości pojazdu.

D.: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej k. 42-80, opinia uzupełniająca k. 104- 106, 207-208, ustne wyjaśnienia biegłego do pisemnych opinii sporządzonych w sprawie k. 284-285.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów: dokumentów zawartych w aktach szkodowych, kalkulacji naprawy, zdjęć uszkodzonego pojazdu, zeznań powoda A. W., pisemnej opinii i opinii uzupełniającej oraz ustnych wyjaśnień do opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, ani nie była kwestionowana przez strony. W szczególności Sąd uznał za wiarygodne dołączone do sprawy akta szkody komunikacyjnej. Potwierdzają one fakt zawarcia umowy ubezpieczenia, zgłoszenia szkody, wysokość wypłaconego powodowi odszkodowania, ponadto zebrana w aktach dokumentacja stała się, obok oględzin pojazdu, podstawą opracowania opinii przez biegłego sądowego i w takim zakresie akta te mają istotne znaczenie dla sprawy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda A. W., że po zakupie samochodu przeprowadził w nim kapitalny remont, używając do niego części oryginalnych. Powód nie udowodnił tej okoliczności, nie wykazał ani samego faktu remontu, ani tym bardziej rodzajów zastosowanych części zamiennych (art. 6 kc). Nawet nie potrafił wskazać, kiedy zakupił przedmiotowe auto.

Po doręczeniu opinii pełnomocnik powoda zakwestionował ustalenia uwzględniające okoliczność wymiany skrzyni biegów oraz fakt zastosowania w wyliczeniach tzw. zamienników. Wskazał również, że opinia została wydana o nieznanym mu materiale dowodowym - akta szkody. Nadto wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej, uwzględniającej zadane przez niego pytania. Pełnomocnik pozwanej nie kwestionował sporządzonej opinii.

W tym miejscu zauważyć należy, że pełnomocnikowi powoda umknęło, iż na rozprawie w dniu 04 marca 2013 r., na której był obecny, Sąd postanowił na okoliczność wysokości szkody powstałej w pojeździe i wysokości uzasadnionych kosztów jego naprawy dopuścić dowód m.in. z dokumentów w aktach szkodowych. Podkreślić trzeba również, że dokumenty dołączone przez stronę powodową do pozwu, z których przeprowadzenia dowodu się domagała, pochodzą z akt szkodowych ubezpieczyciela. Nadto pełnomocnik powoda już w pozwie wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach szkody: protokołu oględzin pojazdu, oceny technicznej wraz z załącznikiem oraz wyceny wartości pojazdu (pkt 4 petitum pozwu).

Biegły sporządził opinię uzupełniającą zgodnie z żądaniem strony powodowej, w której podtrzymał dotychczasowe ustalenia. Pełnomocnik pozwanej jej nie zakwestionował, natomiast pełnomocnik powoda ponownie się z nią nie zgodził i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego oraz sporządzenie opinii uzupełniającej. Biegły sporządził opinię uzupełniającą zgodnie z żądaniem pełnomocnika, w której ponownie podtrzymał dotychczasowe ustalenia. Strona pozwana po raz kolejny zakwestionowała sporządzoną w sprawie opinię. Pełnomocnik pozwanej nie złożył do niej zastrzeżeń. Z uwagi na stanowisko pełnomocnika powoda Sąd wezwał biegłego na rozprawę celem złożenia ustnych wyjaśnień do sporządzonych opinii.

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233§1 kpc, lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 07 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Specyfika dowodu z opinii biegłego polega min. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez Sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 kpc, opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie „w razie potrzeby”. Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony

z niekorzystnego dla niej wydźwięku konkluzji opinii, lecz musi być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii. W przeciwnym bowiem razie Sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowolająca, co jest w oczywisty sposób niedopuszczalne. Nie jest też uzasadniony wniosek strony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, jeżeli w przekonaniu Sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych (tak m.in. postanowienie SN z dnia 22 listopada 2012r., (...) 411/12, L., wyrok SN z dnia 5 lutego 2013 r., (...), L.).

Dlatego też na rozprawie w dniu 01 lutego 2016 r. Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny techniki samochodowej.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd podzielił opinię, opinię uzupełniającą i ustne wyjaśnienia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej inż. M. O. do sporządzonych opinii. W ocenie Sądu opinie biegłego są jasne i logiczne, a nadto zostały sporządzone fachowo i rzetelnie. Wnioski wywiedzione w opinii są należycie uzasadnione i wolne od błędów logicznych oraz wewnętrznych sprzeczności, co świadczy o dużym doświadczeniu zawodowym i rzetelnej wiedzy fachowej biegłego. Biegły sądowy w sposób kompleksowy i wyczerpujący ustalił wartości samochodu oraz przedstawił warianty kosztów naprawy przy zastosowaniu nowych części oryginalnych i nowych części alternatywnych oraz z uwzględnieniem wymiany skrzyni biegów i bez jej wymiany. Biegły jednoznacznie wskazał, że w przedmiotowej sprawie najbardziej prawdopodobne jest, że w trakcie kolizji doszło do uszkodzenia skrzyni biegów, a co za tym idzie wystąpiła szkoda całkowita.

Przy ustalaniu wysokości odszkodowania należnego powodowi Sąd pominął przedłożoną przez niego opinię prywatną, opracowaną na jego zlecenie, gdyż zgodnie z obowiązującym orzecznictwem stanowi ona jedynie umotywowane stanowisko strony (tak wyrok SN z dnia 09 maja 2007 r., II CSK 77/07, L., wyrok SA w Warszawie z dnia 27 września 2011 r., I ACa 133/11, L.).

Sąd zważył, co następuje:

W myśl art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc).

Zaś zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. W myśl art. 36 ust. 1 zd. 1 cytowanej wyżej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia

sumy gwarancyjnej. Natomiast zgodnie z treścią art. 436§2 kc w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody posiadacze tych pojazdów mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, tj. na zasadzie winy. Wynika z tego, że ubezpieczyciel jest zobowiązany do odszkodowania jeżeli zachowanie posiadacza pojazdu wyrządzające szkodę było zawinione.

Między stronami bezsporna była kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę wyrządzoną przez sprawcę posiadającego ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego oraz obowiązek jej naprawienia.

Pozwany uznał roszczenie powoda co do zasady. Sporna natomiast była wysokość odszkodowania przysługująca powodowi od pozwanego.

Przez szkodę w rozumieniu art. 361 §2 kc należy rozumieć różnicę między stanem majątkowym poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. Odszkodowanie winno zrekompensować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę. Odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361 - 363 kc), z tą istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne. Odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, a jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany elementów, które uległy zniszczeniu i oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy, w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Przywrócenie to odbywa się poprzez wymianę elementów uszkodzonych na inne nowe części. Zgodnie z poglądami doktryny w przypadku, gdy uszkodzeniu uległ pojazd stosunkowo nowy (do 3 lat) i będący na gwarancji producenta zasadą jest ustalenie wysokości szkody według cen części oryginalnych. Natomiast w przypadku pojazdów 8-letnich i starszych zasadą jest ustalanie wysokości szkody według cen części alternatywnych tj. części zamiennych. Są to części produkowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu, a więc części tej samej jakości, co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, a różniące się tylko oznakowaniem. Użycie ich należy, co do zasady uznać za równoważne użyciu części oryginalnych. Przyjąć więc należało, że pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu części zamienne oryginalne powinny być używane do naprawy, gdy pojazd jest na gwarancji producenta oraz dokonywane są w nim przeglądy serwisowe, podczas których stosowane są oryginalne części zamienne, gdy poszkodowany ma w tym szczególnie ważny interes - np. pomimo upływu okresu gwarancyjnego pojazd był serwisowany z użyciem części oryginalnych, przez co potencjalnie zyskuje handlowa wartość pojazdu oraz jeżeli poszkodowany przedstawi fakturę lub rachunek za naprawę, z której wynika, że użyto części oryginalne (tak postanowienie SN z dnia 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/11, L.).

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje więc wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu

poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem; w przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku. Osiągnięcia tego celu zakłada konieczność użycia takich części oraz materiałów, które są potrzebne do tego, aby pojazd był sprawny technicznie i powrócił do stanu porównywalnego ze stanem przed wypadkiem; będą to z reguły tylko części nowe. Zgodnie przyjmuje się również, że przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem. Nie budzi wątpliwości, że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca dla przywrócenia jego do stanu poprzedniego. Jest oczywiste, że ich dobór może prowadzić do pogorszenia położenia poszkodowanego. Pogorszenie takie miałyby miejsce zarówno wtedy, gdyby użyta część była częścią gorszą (pod istotnymi względami) od tej, która uległa uszkodzeniu, jak i wtedy, gdyby równowartość „restytucyjna” części zastępczej byłaby niepewna. Nie oznacza to jednak, że w razie uszkodzenia części pochodzącej bezpośrednio od producenta pojazdu, do naprawy albo obliczania kosztów naprawy mogą być wykorzystane tylko ceny takich części („części oryginalnych bezpośrednio pochodzących od producenta pojazdu”). W ten sam sposób należy co do zasady ocenić wykorzystanie przy ustalaniu odszkodowania także innych części nowych, które są tej samej jakości, co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, oznaczone jego znakiem towarowym albo logo (rozprowadzone w

opakowaniach w ten sposób oznaczonych) i dystrybuowane w ramach jego sieci dystrybucji (tak uchwała SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, L.).

W przedmiotowej sprawie samochód powoda marki M. (...) t

o nr rej. (...) rok produkcji 1996, przebieg 365.095 km. Części tego auta były już niewątpliwie częściowo wyeksploatowane i przestarzałe technicznie z uwagi na upływ czasu

1 przebieg. Dlatego też Sąd przy uwzględnieniu kosztów potrzebnych do przywrócenia stanu poprzedniego wziął pod uwagę stopień zużycia i stan techniczny pojazdu. Uznał, iż dla restytucji stanu poprzedniego 16-letniego samochodu wystarczające było użycie nowych części alternatywnych. Wmontowanie w miejsce uszkodzonych części nowych części oryginalnych prowadziłby do uzyskania przez poszkodowanego nieuzasadnionej korzyści i jego bezpodstawnego wzbogacenia. Z uwagi na to, że wymianie podlegały części częściowo już wyeksploatowane i przestarzałe technicznie, dla ustalenia wysokości odszkodowania przyjęto nowe części alternatywne - zamienniki. Jednocześnie należy podkreślić, iż z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego nie wynika, aby pojazd był dotychczas serwisowany i naprawiany wyłącznie przy użyciu części oryginalnych tzn. pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu. Zaś mając na względzie treść zgłoszenia szkody, opinię, opinię uzupełniającą i ustane wyjaśnienia biegłego do opinii Sąd przyjął, iż na skutek kolizji uszkodzeniu w pojeździe uległa skrzynia biegów i przy ustalaniu wysokości odszkodowania należało wziąć pod uwagę koszt jej wymiany.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego jednoznacznie wynika, iż wartość rynkowa pojazdu powoda w stanie nieuszkodzonym na sierpień 2013 wynosiła 15.700 zł brutto (przy czym wartość ta ustalona w wycenie zleconej przez powoda wynosiła 15.900 zł), natomiast wartość pojazdu w stanie uszkodzonym, przy przyjęciu skrzyni biegów do wymiany i części alternatywnych wynosiła 6.600 zł. Oznacza to, że w samochodzie powoda wystąpiła szkoda całkowita, bowiem koszt naprawy samochodu z uwzględnieniem wymiany skrzyni biegów był wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, zarówno przy uwzględnieniu kosztów naprawy z częściami oryginalnymi ustalonymi na kwotę 29.148,39 zł, jaki i przy uwzględnieniu kosztów naprawy przy użyciu tzw. zamienników ustalonych na kwotę 21.409,80 zł. Sąd przyjął, że należne powodowi odszkodowanie powinno wynieść 4.953,80 zł, które stanowi różnicę między wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym, tj. 15.700 zł a wskazana wyżej wartością pojazdu po szkodzie w kwocie 6.600 zł ($15.700 - 6.600 = 9.100$), przy uwzględnieniu jednocześnie wartości odszkodowania przyznanego i już wypłaconego przez ubezpieczyciela w kwocie 4.146,20 zł ($9.100 - 4.146,20$).

Ponadto powód domagał się wypłaty kwoty 369 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej, udokumentowanego fakturą VAT nr (...). Zdaniem Sądu kwota ta mieści się w ramach adekwatnego związku przyczynowego ze szkodą (tak też SN w uchwale z dnia 13 marca 2012 r., III CZP 75/11).

Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy i kierowców pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów obejmuje również odpowiedzialność ubezpieczonych z tytułu odsetek za opóźnienie świadczenia, powód zaś domagał się ich zasądzenia.

Według art. 481 §1 kc w razie opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosił. W sytuacji, w której wysokość odsetek nie jest ustalona między stronami należą się wierzycielowi, zgodnie z art. 481§2 kc, odsetki ustawowe. Natomiast zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i (...) Biurze (...) celi Komunikacyjnych (Dz.U.2013 tj. 392) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Powód zawiadomił pozwanego o szkodzie dnia 18 sierpnia 2013 r., a więc odsetki ustawowe od żądanej kwoty odszkodowania należą się od dnia 18 września 2013 r. tj. po upływie 30 dni od zawiadomienia o wypadku. Zaś od

kwoty 396 zł (koszt pomocy prawnej w postępowaniu przedsądowym) odsetki należą się powodowi od dnia doręczenia odpisu pozwu tj. od dnia 08 lutego 2013 r.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.322,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi: od kwoty 4.953,80 zł od dnia 18 września 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 369 zł od dnia 08 lutego 2013 r. do dnia zapłaty oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 1 i 2 sentencji wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się stała opłata sądowa w kwocie 423 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 1.200 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), koszty opłaty skarbowej w kwocie po 17 zł obliczone zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. 2006, Nr 86, poz. 960 z późn. zm.) oraz koszty opinii biegłego sądowego w łącznej wysokości 2.082,13 zł, obliczone na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 24 kwietnia 2013r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz.U. poz. 518). Powód uiścił zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 1.000 zł.

Sąd rozdzielił stosunkowo koszty przyjmując, że skoro powód przegrali proces w 37%, a pozwany w 63%, w takim zakresie winni ponieść jego koszty.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.212,91 zł tytułem zwrotu kosztów procesu od uwzględnionej części powództwa (pkt 3 sentencji wyroku). Nadto nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Krotoszynie od pozwanego kwotę 681,74 zł (pkt 4 sentencji wyroku) zaś od powoda kwotę 400,39 zł (pkt 5 sentencji wyroku) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (kosztów biegłego sądowego).

SSR Katarzyna Górna-Szuława